

Drahá Danielo

Alena Pajdlová

XX-10008

Každé ráno se probouzím se strachem, že si nevybavím, jak zní tvůj hlas. Jak dlouho jsem vlastně pryč? Šest měsíců nebo šest let? Čas zde neplyne tak, jak jsme zvyklí. Dny a noci se střídají naprosto nahodile, zatím jsem v tom koloběhu nenašel žádnou zákonitost. Zažil jsem noc dlouhou jako týden, ale také kratičkou tmu, která se během mrknutí oka roztrhla, a obloha zřítověla. Vypadala jako levandulový lán. Pak náhle zežloutla a já si vzpomněl, jak zbožňuješ pampelišky. Tady už žádné květiny nerostou, země je téměř mrtvá.

Také slunce je zde cizí. Září až příliš agresivně, bez ochranných brýlí by člověk zanedlouho oslepl. Ale zároveň příliš nehřeje, mnohdy mám dokonce pocit, že studí. Připomíná mi měsíční svit u nás doma jen mnohem jasnější. Když padne tma, všude se rozhostí naprosté ticho. Nikde se nepohne větvička, nikdy nezašustí tráva, neozve se žádný noční tvor. Utichá i vítr. První noci to bylo osvěžující, poslední dobou mě však ticho začíná děsit. Bojím se, že zešlím. Nejhorší je, že nikdy nevím, jak dlouhá noc nás čeká. Přes den je nebe obvykle bílé, jen občas se objeví lazuritově modré mraky.

Vzpomínáš na srpnové pozorování Perseidů? Pokaždé jsi měla připravenou hromadu přání, ale jen málokdy jsi létavici skutečně viděla. Tady se hvězdy točí ve spirále. Mám z toho pocit, že se nebe každou chvíli zřítí. V samém středu je Cerevisia, nepatrná stálice, která drží hvězdný rej pohromadě. Až se jednou rozzáří a roztočí, nebeský závoj se roztrhne a svět shoří pod padajícími meteory. Podle legend měla být Cerevisia nevěsta z jiného světa, možná dokonce člověk, viděl jsem hologramy, na kterých měla docela lidské oči. Během dlouhé plavby galaxií učarovala jednomu z Ornethů, členovi posádky lodi, která dlouho před ustanovením Ir-Raptus stála za většinou blízkých setkání čtvrtého druhu. Ukryl ji uprostřed hvězdokupy a neustále kolem ní kroužil, aby ji ochránil. Hvězdy, dojaty jeho snahou, se rozhodly strážit Cerevisiu spolu s ním.

Toto byl první příběh, který jsme zaslechli. Procházíme řídce osídlenou oblastí a místní se nám vyhýbají, stále toho o nich moc nevíme. Ve velkých městech by situace měla být lepší, jsou na cestovatele lépe připravena. Od obyvatel se první pohled příliš nelišíme, jen ty jejich oči. Nenávidím pohled do jejich očí, ostatním bych to nikdy nepřiznal, ale mám z nich hrůzu. Vždy se mi zjeví chloupky na krku a srdce klopýtne. Jejich zornice jsou bílé, a tak na rozdíl od nás nepotřebují ochranu zraku. Nevyčteš z nich žádné emoce. Jsem přesvědčený o tom, že vycítí naše obavy, a proto námi opovrhují.

Musím končit, začíná se stmívat.

XX-10009

Chtěl bych se vrátit domů. Chybíš mi. A chybí mi naše lesy. Všechny ty odstíny zelené. Mladý mech zářící jako smaragdy, ocelově zelené kapradí, limetkově svěží výhonky jehličí i sytě zelené listy dubů. Zdejší stromy připomínají ohromné kostry. Kmeny tvoří jednolitá bělavá hmota, jednotlivé větve jsou na sebe napojeny prostřednictvím jakýchsi kloubů. Za větrných dní mívám pocit, že ke mně neživá

monstra natahují ruce a ohýbají prsty. Ráno se na větvích rozvinou karmínově rudé listy, které během dne ztmavnou do odstínu černých malin. Při západu slunce opadnou a rozdrolí se v prášek. Jednoho stromu jsem se dotkl, byl celý sešlý a zkroucený. Pohladil jsem větev, jen lehce jsem po ní přejel malíčkem. Kůra byla hladká a ledová. A pulzovala, sice slabě, ale cítil jsem, jak pod ní protéká míza. Přitiskl jsem na ni dlaň, ale byla tak křehká, že se pod mým dotykem rozdrobila. Takhle staré stromy umírají, řídnou, až z nich zbyde jen pavučinková kostra, kterou nakonec odvane vítr.

Zatím jsme nespátřili žádná zvířata. Prý přežívají hlavně u jezer na středu kontinentu. Vesměs se jedná o hmyz, ostatní živočichové už vyhynuli. Právě se nacházíme v horách, kde žijí sněžní motýli. Chtěl bych ti jednoho ukázat. Jsou malíci, asi jako modrásek a jejich křídla mají strukturu sněhové vločky. Smrtící krása. V tisícíhlavých hejnech se slétnou na osamělé cestovatele, sosáčky proříznou kůži a vysají veškerou krev. Do vysušených schránek pak nakladou vajíčka. K bezpečnému přechodu hor tady využívají humanoidní roboty s uměle prokrvenou kůží. Nahlas se o tom nemluví, nikdo to nikdy nepotvrdí, ale tušíme, že motýlům předhazují provinilce. Jedné noci jsme zaslechli křik a spatřili světla. Nohy nám zdřevěněly hrůzou. Slyšeli jsme šustění křidélek a vzduch zhořkl, jako když rozkousneš kuličku pepře. Děsili jsme se toho, co uvidíme, tábor jsme raději neopustili ještě celý denní cyklus.

Hory zrcadlí nehostinnost tohoto světa. Majestátní kamenné masy, jejichž nejvyšší vrcholy jsou v nedohlednu. Nahé a kruté. Viděl jsem hořící kameny, malé zlaté oblázky. Než vzplály, radoval jsem se, že ti dovezu něco krásného, myslel jsem totiž, že jsem narazil na jantar. Mělo mi dojít hned, že tady se jantar přirozeně vyskytovat nemůže.

Nebudeš mi věřit, ale zažil jsem pověstné rozplývání. Ani ve snu mě nenapadlo, že je to doopravdy možné. Stalo se to v jednom neobvykle teplém denním cyklu. Blížili jsme se k nižším vrcholům, když v tom se zvedla hustá našedlá mlha. Připadal jsem si jako v obrovském mraku, jen jsem neplul, ale neznatelně se propadal. Zhoupl se mi žaludek, měl jsem pocit, že jedu ve výtahu. Mlha houstla. Okolní svět ztrácel obrysy. Rozplývala se samotná hora. Kámen se měnil v plyn a já padal. Po chvíli se zvedl vítr. Rozvířil oblaka a vše vypadalo úplně jinak, vrchol hory se vypařil.

Ozvu se ti co nejdříve, stmívá se.

XX-10010

Mám jen pár minut. Mise se chýlí ke konci. Naším cílem je Abasia, metropole, ve které se nachází nejdokonalejší výzkumné centrum současnosti. Už bychom neměli být daleko, přesto začínám mít obavy, že nedorazíme včas. Před námi leží Furvium, největší přirozené naleziště astatu ve zmapovaném vesmíru. Zatím nám nedodali ochranné in-radiační obleky. Vydat se skrze astatová pole bez nich by bylo holé šílenství. Navíc se blíží termické erupce. Pokud se oteplí a astat začne sublimovat do fialové páry, před radiací nás neochrání ani nejvyšší vybavení. Modlím se, aby se tentokrát podařilo uzavřít oboustranně přijatelnou dohodu. Podle posledních zpráv měli v laboratořích letos získat 486 gramů, neuvěřitelné množství. Jak jistě víš, doma se podařilo vyrobit pouze mikrogramy astatu, a to je žalostně málo. Abasia je naše poslední šance. Nová radiofarmaka by mohla dostat epidemii pod kontrolu. Doufám, že není příliš pozdě.

Kéž by to byl můj poslední záznam.